

A Wakizashi.

(Markus Sesko)

Azt hiszem, amikor a *wakizashi* kifejezést használjuk, a legtöbbször automatikusan úgy gondolja, hogy a *katana* rövidebb ikertestvére, a híres *daishô* (大小) kardpár rövidebb felére gondolunk. Bizonyára sokan tudják azt is, hogy a *wakizashi* valamikor a *Muromachi*-időszak alatt keletkezett, és hogy később úgy tartják, hogy egy bizonyos kard „maximális” (hosszúságú) viselése volt megengedve egy civil polgárnak. Ez mind rendben van, így semmit sem kell magyarázni, de az ügy természetesen sokkal összetettebb.

Először is, néhány etimológiai magyarázat. Korábban, főleg a *Muromachi*-kor közepétől a későbbi időszakba való belépés előtt, a *katana* (刀) kifejezés nem a *katanára* utalt, ahogyan ma ezt ismerjük, hanem egy rövid méretű és egyélű pengére, vagy tőrre, és többnyire utótagként használták (szintén a *Sino-Japan* olvasással együtt *tô*) összetett kifejezésben.

Például történelmi forrásokban olyan kifejezéseket találunk, mint a *koshigatana* (腰), *uchigatana* (打), *tsubagatana* (鐔), *futokorogatana* (懷), *chiisagatana* (小), *wakigatana* (脇), *kogatana* (小), vagy *shôtô* (小刀). A kontextusból gyakran kiderül, hogy milyen kardot vagy tőrt jelentett, de sok bejegyzés kétértelmű, pl. amikor egy mű későbbi kiadása ugyanazt az idézetet használja, mint az eredeti, de különböző kifejezést használ ugyanarra a pengetípusra, mint ahogyan az az eredetiben volt.

Az ügyet tovább bonyolítja az a tény, hogy néhány kifejezést csak egymással felcserélhetővé tettek (tehát a két kifejezés átfedte egymást), és hogy nem léteztek egyetemes szótárak, amelyek meghatározták a kifejezéseket, és kötelezővé tették volna őket. Legalábbis napjainkig.

Az első igazi tudományos megközelítések, amelyek együttesen igyekeztek mindent összevetni, azaz etimologikus tanulmányokat és a források összehasonlító kutatásokat, nem léteztek a közép-*Edo* kor előtt.

Tehát egyrészt az eredeti források kontextus értelmezésére, másrészt az *Edo* időszak szakértőinek többé-kevésbé pontos nézeteire és értelmezésére támaszkodunk. A szakértők alatt azt is értem, hogy az *Edo* korabeli tudósok, akik leírták a definícióikat, általában nem voltak igazi kard szakértők. Inkább katonai történészek és szakértők voltak a harcosok osztályában.

Szintén fontos megjegyezni, hogy szövegeik olvasásakor megtudjuk, hogy az *Edo* időszak közepén (ami azt jelenti, hogy amikor az ország nem látott nagyobb harcot legalább egy évszázadon át), sok kard és páncél ismerete már homályba veszett. Néhányan nyíltan elismerték, hogy pusztán találgattak arról, hogy milyen bizonyos elemek voltak jellemzők, vagy hogyan, és milyen bizonyos kardformákat viseltek és használtak. De mi nem tapogatózunk teljesen sötétben, ami azt jelenti, hogy sok-sok tanulmánynak köszönhetően ma is meglehetősen tisztességes áttekintést kapunk arról, hogy mi történt a kardok egyes korszakában.

Valójában nem annyira bonyolult, ha elhagyjuk a japán kifejezéseket egyelőre, és csak általános kard / fegyver kifejezéseket használunk.

Az *Edo*-kor előtti időszak harcosának, vagyis a nagy szabályzatoknak (*Tokugawa-bakufu*) időpontjának bevezetéséről beszélünk (ami a kardokra vonatkozott), alapvetően a következő lehetőségek voltak: Hosszú kard, rövidebb oldal, (társ kard) és tőr. Nos, mindez függött a harcos hadseregben betöltött rangjától, gazdasági helyzetétől, társadalmi státuszától, alkalmazási területétől a harcmezőn, hogy milyen kardot, vagy kardokat kombinált egy harcos. Idővel különböző fogalmak kerültek felhasználásra a különböző értelmezésekre és a különböző alkalmazási területekre való hivatkozásra, de alapvetően mindezek az alapvető három kardtípus vagy kardkombinációk valamelyikéről beszéltek. Mindössze annyit kell tennünk, hogy megtudjuk, milyen időben, milyen ügyfélkör vagy viselő (arisztokrácia, *bushi* vagy polgári osztály) és milyen alkalomra (pl. Csata, szertartás, közszolgálat, magánélet)-re viselte ezeket. Így voltak olyan megközelítések, amelyek szerint ezt a három kardtípust hosszúság szerint, vagy a pengék hosszára pontosan kell besorolni, ami a *daitô* (大刀) a hosszú kardra, *shôtô* (小刀) a rövidebb, társ kard, és *tantô* (短刀) a tőrre.

Mások a megfelelő elnevezés szükségességét a felhasználás szempontjából kezelik, és bevezették a *honshashi* (szintén ejtik: *honsashi*) (本差) kifejezést a fő, (a hosszabb kardra) és a *wakizashi* (脇指・脇差), *wakigatana* (脇刀), *wakimono* (脇物) vagy *sashizoe* (差添), a társ kard számára.

Egyébként azt feltételezzük, hogy a *wakizashi* és a *wakigatana* kifejezések a *wakizashi no katana* (脇差の刀) kifejezés rövidebb formái voltak.

Például ezt a 14. század végén jegyezték fel e módon, a *Taiheiki* epikus legendájában, hogy „amikor *Fuchibe* kardjának hegye eltörött, eldobta azt, és elővette a „kísérő kardját”. („*Sono katana o nagesute, wakizashi no katana o nuite*”) „dobta el a kardot, és húzta ki a *wakizashi* kardot”.

És mivel a szöveg arra utal, hogy a kérdéses személy a másik kardját a mellkasán lévő „zsebben” viseli, megtudjuk, hogy a kísérő-kard ebben az esetben tőr, és nem egy *wakizashi* hosszúságú kard volt.

Tehát, amint már említettük, (többé-kevésbé semleges) átfogó kifejezésekről van szó, mint a *honzashi* vagy a *wakizashi*, és nem teszik egyértelművé a kontextus nélkül, hogy milyen kardra utalnak, csak hogy a fő vagy az oldalsó / társ / kard.

1. kép

Vissza a *wakizashi*-hoz. A korai időkben társ-kardot viseltek a hosszúkarddal, amikor csatába indultak. A harcok tekintetében a fő kard mindig a *tachi* volt (és később bizonyos mértékig az *uchigatana* is), és a társ kard alapértelmezés szerint tőr volt. Felhívom a figyelmet arra, hogy ragaszkodom a japán címkézési módhoz, és arra is utalok, hogy amikor „tőröket” írok, „kardokra” gondolok elsősorban. Nos, néhány *bushi* hosszabb társ-kardot választott és tartott még előnyösebbnek a kezdeti kísérő tőr helyett, de feltehetően inkább a *Sengoku*-korszak zűrzavaraiban alakult ki ezt a tendencia.

Minden, ami *Kyotoban* történt az *Ōnin*-háború alatt a dolgok csak fokozódtak, a harcosok nem akarták, hogy bármilyen esetben felkészületlenül érje őket egy támadás, ezért „a lehető legteljesebb” felszerelést akartak maguknak biztosítani. Azt akarták, hogy ménnél nagyobb „társ” kardjuk legyen, ha valami történt a fő karddal.

Hadd illusztráljam ezt néhány képpel, hiszen sokszor egy kép többet mond ezer szónál. Az 1. ábrán láthatjuk az úgynevezett alapértelmezett fegyverzetet a közép és magasabb rangú harcosok között a korszakokon át. A páncél és páncélrészek idővel megváltoztak, ezért ne fordítsunk túl nagy figyelmet a bemutatott páncél részleteire. Amint láthatjuk, a harcos egy *tachi*-t visel, amely két akasztón lóg az övéen és egy „társ” karddal, ebben az esetben egy *koshigatana* törrel, amely az övébe van tűzve. Az íj volt a fő fegyver, a *tachi* a közelebbi támadásokra és a védekezésre szolgált (és természetesen a lehetséges párbajokra). A tör egy mindenre használható „szerszám” volt, és végső eszközként hasznos a kézi tusában, küzdelemben, és amikor a *tachi* bármilyen okból nem volt elérhető vagy alkalmazható.

2. kép: A harcosok olyan „társ” kardot viselnek, amelyek szembetűnően hosszabbak, mint a török.

3. kép: Az *aikuchi*-szerű *uchigatana*-stílusú szerelék, melyet az övön átnyúlóan éllel felfele kell hordani, mint a *tachi*-hoz tartozó „társ”-kardot.

A kettesszámú kép azt mutatja, ahogyan a *Muromachi*- időszakban viselték a hosszabb kardot a rövidebb karddal a kor „divatja” szerint. Ezek a kardok azok a fajta kardok, amik alatt manapság *wakizashi*-t értünk, de kérem, vegyük figyelembe, hogy akkoriban a *wakizashi* kifejezés alatt sokkal több mindent értettek például az *uchigatana*-t, ami egy 70cm-es penge volt szintén a „társ” kard kategóriába tartozott. A zavar elkerülése végett, az vált a szokássá, hogy ezeket a hosszabb kardokat a *wakizashi* helyett más kifejezéssel illették, mint pl: *sashizoe*.

De tulajdonképpen a második képen, mivel *tachi*-val van a rövidebb kard, ezért mivel a rövidebb kard nem lehetett az alap kard, így értelem szerűen a „társ” kard, *wakizashi* kategóriába került.

Nem teljesen tisztázott, hogy a *wakizashi* kifejezés mikor vált szinonimájává annak a „társ” kardnak, ami az alap kard és a tőr közzé esik, de a történelmi dokumentumok sorai között olvasva és analizálva az összefüggéseket, úgy tűnik, hogy ez az eltolódás a *Momoyama* és a korai *Edo*-korban keletkezett. Valószínűleg amikor a „polgári szamuráj-egyenruha” keletkezett, ami a *kataginu/hakama* együtteséből állt.

Ebben az uniformisban már a *katanát* és a „társ” kardot éllel felfelé tűzték be az obiba.

Névlegesen ez akkor kezdett kialakulni, amikor beléptünk az *Edo*-korba és elkezdték használni a *daisho* kifejezést, és többé már nem volt zavaros, hogy milyen kard szakzsargonként használnak a „kísérő, társ” kardra. Így a *wakizashi* lassan a szinonimájává vált a kisebb kísérő kardnak a kardpárok közül. És ezzel meg is érkeztünk oda, amikor először alkalmazták a kifinomult kardviseleti szabályokat az országban.

A *Tokugawa-bakufu* megalakításával tehát a *Tokugawa-kormány* nagyon szigorúan szabályozta az összes kard viselését, pontosabban, hogy milyen hosszúságú kardot kellett viselnie azoknak, akinek ez megengedett volt és azt is, hogy milyen típusú kardokat kik viselhettek. A szamuráj *honzashi* (*katana*) hossza 2 *shaku* 8 *sun* (84.8cm)-ben volt megszabva és a *wakizashi* 1 *shaku* 8 *sun* (54.5cm). De ezek a paraméterek a későbbiekben kissé lazultak.

Kanbun nyolcadik évében (寛文, 1668) a *Tokugawa-bakufu* kiadta az úgynevezett *mutô-reit* (無刀令) amely megtiltotta minden személynek, aki nem tartozott a szamuráj osztályhoz, hogy hosszabb kardot viseljen, mint egy *ko-wakizashi* (小脇指).

Ezért a *ko-wakizashi* pengéjét úgy határozták meg, hogy maximálisan 1 *shaku* 5 *sun* (45,5 cm) legyen.

Később a törvény megengedőbb lett és az utazók számára a veszélyes *Tôkaidô* szakaszon (az akkori főút – *Kyôto* és *Edo* között) megengedett lett, hogy önvédelemből maguknál hordjanak egy olyan kardot, ami 1 *shaku* 8 *sun* volt (szóval inkább *wakizashi*-ről beszélünk *ko-wakizashi* helyett). Tehát alapvetően a *Tokugawa-kormány* azt mondta, hogy jogilag, polgárként maximum megengedett a viselete egy a szamurájok által viselt oldal / társ-kardnak. Minden a *wakizashi* és a *honzashi* (*katana*) közötti kard, azaz 54.5 to 60.6 cm-ig úgy volt aposztrofálva, mint *ô-wakizashi* (大脇指). Vegyük figyelembe, hogy ezek a mértékegységek korszakonként változtak. Például olyan jogi szövegeket is találunk, amelyekben a *ko-wakizashi*-t úgy definiálják, hogy a fent említett 1 *shaku* 5 *sun* (45,5 cm) helyett maximum 1 *shaku* 3 *sun* (39,4 cm)-t adtak meg. Szintén vegyük figyelembe, hogy azok a *wakizashi*-k, amelyeket *ko-wakizashi* és *ô-wakizashi* között mértek, *chû-wakizashi* (中脇指) -nak nevezték.

Bár ezek a törvények eléggé szigorúnak hangzanak, de a *ko-wakizashi*, és a *chû-wakizashi* közötti átmenet meglehetősen flexibilis volt.

Amikor a *bushi*-k a *sankin-kôta-i* ("minden második évben") (a japán történelem *Edo*-időszakának nagy részében a *Tokugawa shogunátus* politikája volt a mérvadó. A célja az volt, hogy erősítse a központi irányítást a *daimyo*-k (feudális nagy urak) felett. Szükséges volt a feudális nagyuraknak, *daimyôk*-nak, hogy egy évig ott éljenek a tartományukban, *Edóban*, a fővárosban.) tartózkodásuk alatt keresztülhaladtak *Edo* utcáin, nem igazán volt hivatalos „kardrendőrség”, amely leellenőrizte volna a vidéki hűbérurakat, és megkérte volna őket, hogy vonják ki a kardjukat, hogy leellenőrizzék, a pengék *nagassa*-ját (hosszát). Tehát alapvetően, ha nem volt panaszos, akkor nem volt bíró. És ha nem volt egy polgár által okozott „kard incidens”, amelyet hivatalosan meg kellett vizsgálni, akkor feltételezhető, hogy senki sem vette észre, ha egy *chû-wakizashi*-t viselt valaki egy *ko-wakizashi* helyett.

Amikor azt mondom, hogy „egy polgár által okozott „kard incidens”, arra is utalok, hogy a civilek nemcsak a rablók és hasonló kockázatok miatt fegyverkezhettek fel *wakizashi*-val, hanem azért is, hogy megvédjék magukat a szamuráj osztály tagjaival szemben, akik indokolatlanul alkalmazták a *kirisute-goment*. Azt a jogát a szamuráj osztálynak, hogy bárkit, aki alacsonyabb osztályban van, és megsértette a becsületét, azt a szamuráj megtorolhatta.

A merev hierarchikus társadalmi osztályszerkezettel párhuzamosan, amelyet végül az *Edo*-időszakban rögzítettek, szintén felütötték a fejüket a földalatti szervezetek és törvényen kívüliek méghozzá nem alábecsülendő mennyiségben. Például a fogadók és szerencsejátékosok (*bakuto*) és házalók (*tekiya*), akiknek részlegesen szigorú belső kódjai a modern *Yakuza* elődjévé tették őket. Ezeknek a csoportoknak a „hősi” tagjai, akik a „szegény” városlakókat védték a helyi szamurájok jogellenes és önkényes cselekedeteitől, romantikusan úgy nevezték magukat, hogy: *kyôkaku* „lovagias, önzetlen férfiak”.

Természetesen ezek a *kyôkaku*-k nem voltak törvénytisztelő állampolgárok de „Robin Hood” -ként tekintettek önmagukra. Hosszabb *wakizashi*-t viseltek a megengedettnél (gyakran *handachi* stílusú szereléssel) lásd a négyes képen. Ezeket a kardokat, nem *ô-wakizashi*-nak, hanem *naga-wakizashi*-nak nevezték. A helyi béke helyreállítása érdekében, a *bakufu* néha más választási lehetősége nem lévén, ezeknek a „szervezeteknek” bizonyos előjogokat biztosított és a vezetőik számára is, hogy legalább képesek legyenek más földalatti csoportokat ellenőrizni, kontroll alatt tartani. E jogok egyike valójában az engedély, hogy *ko-wakizashi* helyett *naga-wakizashi*-t viseljenek. Amint láthatjuk, a *bakufu* néha inkább szemet hunyt bizonyos dolgok felett. Egyébként ezeket a *kyôkaku*-kat *naga-wakizashi*-nak is nevezték, azaz „azoknak, akiknek hosszú *wakizashi*-juk van.” Mivel ezek a *naga-wakizashi*-k a külső megjelenésükben meglehetősen hasonlítottak a *katanára*, szintén használták az *ipponzashi* és az *ippongatana* kifejezéseket a *kyôkaku*-ra.

Ezeket a (kard) kifejezéseket úgy kell értelmezni, mint egy célzás a *nihonzashi*-ra. A *nihonzashi* azt jelenti: „a kétkard forgató” vagy „a kétkard-viselő”, amely a szamuráj osztály egy másik megnevezése volt.

4. kép: Tetovált *kyôkaku* egy *handachi*-stilusú *naga-wakizashi*-val.

De a *naga-wakizashi*-t nemcsak törvénysértők viselték. Egy samuráj is választhatta, aki valamilyen oknál fogva hosszabb kardpárt szeretett viselni.

Néha nehéz megmondani, hogy egy *shinogi-zukuri* penge, vagy különösen egy *shinogi-zukuri shintô* vagy *shinshintô* penge, amely valamivel kevesebb vagy kissé több mint 2 *shaku*, azt *katananak* vagy *wakizashi*-nak nevezzük.

Amint azt korábban említettük, az átmenetek folyékonyak voltak, és a következő kardrendszer, amit a következőkben itt bemutatunk fontos referenciát jelent, mivel nem hagy kétséget abban, hogy mivel nézünk szembe. Ez egy kardrendelés, amely a *Saga*-hűbéri birtok két kovácsának lett kiadva. A második generációs *Kawachi*-nak, *Kami Masahiro*-nak (正広, 1627-1699) és a 4. generációs *Tadayoshi*-nak (吉吉, 1669-1747), akiket *Hashimoto Kawachi*-nak (橋本河内) és *Hashimoto Shinzaburô* (橋本新三郎)-nak, hívtak és a rendelés így szólt:

5. kép: Meg a ma is meglévő kard rendelés a Masahiro-család archívumából (a Saga prefektúra könyvtárában megőrizve).

並鍛長脇差注文

一 長サ 貳尺壹寸七分 貳腰

一 反 少しすくめニ

一 刃 得手次第

右之通壹腰宛急度出来

打立可被差上候 以上

戌ノ

霜月六日 牟田七郎左衛門

橋本河内殿

橋本新三郎殿

Namigitae naga-wakizashi chûmon

• *nagasa 2 shaku 1 sun 7 bu – futakoshi*

• *sori sukoshi sukume ni*

• *ha ete shidai*

Migi no tôri hitokoshi ate kitto deki

uchitate sashiagarubeshi-sôrô, ijô.

inu no

shimotsuki muika Muta Shichirôzaemon

Hashimoto Kawachi dono

Hashimoto Shinzaburô dono

Rendelés átlagos minőségben kovácsolt *naga-wakizashi*-ra:

- Két penge 65,7 cm *nagasa-val* (hosszal)
- A *sori* inkább enyhe legyen (a kard görbülete)
- A *hamon* a kovács képességétől függ.

Kérjük, hogy minden kardot ezeknek a pontoknak megfelelően készítsen el.

A kutya éve (*Genroku* hét, 1694)

A tizenegyedik hónap hatodik napja, *Muta Shichirôzaemon* (valószínűleg egy *Saga*-tisztségviselő)

Mr. *Hashimoto Kawachi*-nak

Mr. *Hashimoto Shinzaburô*-nak

6. kép: 2. generációs *Hizen Masahiro*. (kardkovács)

A *Hizen* típusú kardok általában különösen megfelelőek arra, hogy különbséget tegyünk a rövid *katana* és a túlméretezett *wakizashik* között. Ezeknek a markolat tuskéje szigorúan volt kialakítva attól függően, hogy mire használták.

Ez azt jelenti, hogy a hosszú kardként vagy *honzashi*-ként tervezett pengéket, röviden *katanákat*, *tachi-meiel* írták alá, vagyis a markolat túske azon oldalára, amely a viselő felé néz, amikor a kard az övön keresztül volt bedugva élel fölfelé. Emellett a *honzashi* markolattüskéit valamivel lekerekítettebb *nakago-mune*-val fejezték be.

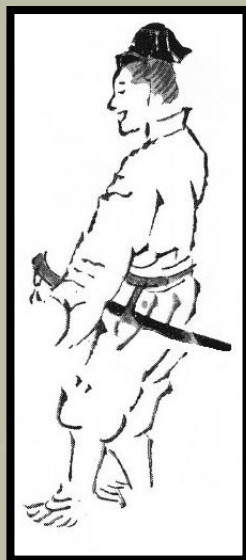

A *wakizashi* viszont *katana-mei*-ben íródott, és lapos *nakago-mune*-val fejezték be. Tehát, ha valaki egy 2 *shaku nagasa*-val rendelkező *Hizen-tôt* talál, és nem biztos benne, hogy *katana* e vagy *wakizashi*, ellenőrizze ezt a két tulajdonságot, és pontosan megtudja, hogy milyen kard volt kezdetben.

Ami a *wakizashi* méretű pengéket illeti, általában egy olyan szabályt követünk, amely egy pontos útmutató vagy elv, amely az elméleten alapuló gyakorlaton alapul, hogy megtudjuk, mi is volt eredetileg a penge, amit vizsgálunk. Ha van egy *shinogi-zukuri shôtô* penge, amely nyilvánvalóan hosszabb, mint egy tőr (pl. *Sunnobi-tantô*) mérete és rövidebb, mint egy *katana* mérete, és amely a koraitól a késő *Muromachi*-időszakig nyúlik vissza, akkor feltételezhető, hogy csak *wakizashi* vagy *sashizoe* volt, mint az a 2. ábrán látható. Minél hosszabb a penge, annál valószínűbb, hogy *tsuba*-val szerelték fel őket. Ha a penge rövidebb és *hira-zukuri*-ban van, akkor valószínűleg *koshigatana* volt, mint az 1. ábrán látható. Vegyük figyelembe, hogy voltak hosszabbak, például 45–50 cm-es *shôtô*-k is *hira-zukuri*-ban, amit *wakizashi* / *sashizoe*-ként hordtak. Ahogy elérünk a *Momoyama*-korszakhoz, egyre nagyobb az esély arra, hogy egy *shinogi-zukuri shôtô*-t *wakizashi*-ként viseltek a polgári samuráj egyenruhában. Ha van egy későbbi *Muromachi* pengénk, de az megelőzi a *Momoyama*-korszakot, és valamivel kisebb, mint 2 *shaku*, és viszonylag rövid *nakago*-ja van, akkor valószínűleg egy *katateuchi*-val van dolgunk. A *Katateuchi*-t egykezes használatra szánták, az övbe tűzve hordták, és gyakran *wakizashi* / *sashizoe*-ként viselték a *honzashi*-hoz, vagy a *tachi*-hoz. Tehát ezeket a pengéket is a 2. ábrán látható módon viselték, azzal a különbséggel, hogy a *katateuchi* *tsuba*-val volt felszerelve. Az *Edo*-időszakba lépve néha nehéz, vagy lehetetlen megmondani, hogy egy penge ami kb 2 *shaku* körül van, azt egy samuráj *honzashi*-nak, vagy *wakizashi*-nak rendelte. Számos tényező befolyásolta ezt a döntést, például a személyes preferenciák, a testmagasság, a vívó stílusa stb. Mindezekből jött létre és befolyásolhatták a választását, hogy egy túlméretezett vagy egy alulméretezett *daishô* párt viselt. Ugyancsak nagyon nehéz konkrét számokban megmondani, hogy a *kyôkaku* és más törvények hatása, vagy befolyása milyen erős volt egy körülbelül 2 *shaku* pengénél, de az a tény, hogy a *naga-wakizashi* kifejezést szinonimában használták ezekre a bűnözői csoportokra utalva, hogy az ilyen pengék jelentős számban készültek számukra.

katateuchi

7. kép: A *kodachi* viselése.

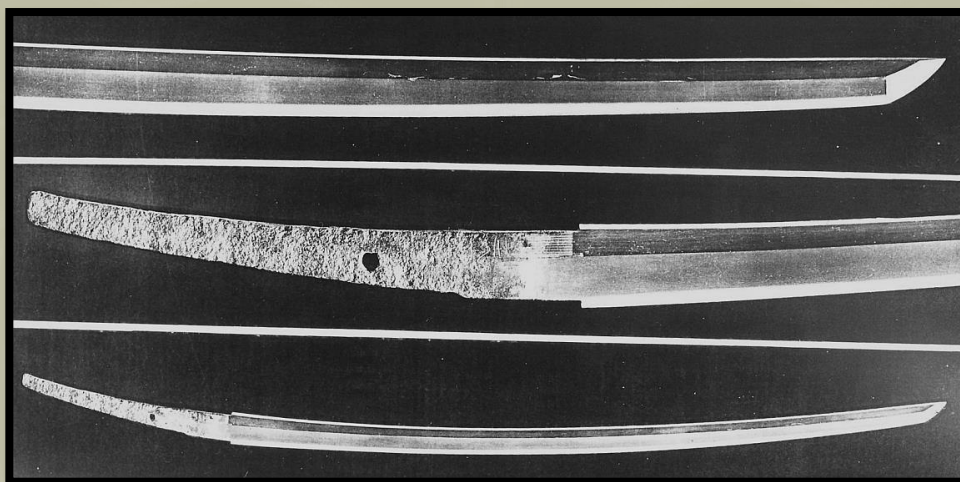
És akkor van egy másik kardkategória, amelyet az oldalsó kardoknál meg kell említeni, és ez a *kodachi*, a „*kis tachi*”. Egy elmélet azt mondja, hogy a *kodachi* abból a szükségletből született, hogy az arisztokraták hosszabb pengéket akartak viselni, mint a *koshigatana* az utazásuk alatt a hatékonyabb önvédelem érdekében, miután átadták a fő kardot (*tachi*) a kardhordozónak. (azaz hatékonyabbak akartak lenni szűkebb helyen is). Ezért a *kurumagatana* és a *kuruma-dachi* kifejezések rövidebb kardokra is léteztek, amelyek nem török voltak. A *kodachi* pengéket körülbelül 1 *shaku 7 sun* (51,5 cm) és 2 *shaku* (60,6 cm) között voltak, és ami kiválóbbá tette őket az *uchigatana*-tól, hogy *shinogi-zukuri*-ként készítették őket, és alapvetően megtartották a *tachi* arányait. Az *uchigatana* viszont a *Muromachi* idők előtt *hira-zukuri*-ban készült, és általában meglehetősen széles volt. Nos, néhányan azt gondolják, hogy a *kodachi* az arisztokrácia fiatalabb fiú gyermekeinek vagy a magasabb rangú *bushi*-k fiainak készültek. Vagy különösen a *genpuku* szertartáshoz használták. (*Genpuku* ceremónia: „a férfivé válás ceremóniája”) Még mások azt is feltételezik, hogy a nők viselték őket. Azt a megközelítést, amelyet a *kodachi* viseléséről előzőleg említettünk, hogy magasabb rangú személyek alternatív kardjai voltak a *kodachi*-k, alátámasztja az a tény is, hogy a fennmaradó és változatlanul megmaradt *kodachi*-k számos elismert mester, kovácművész által készültek. Bár természetesen teljesen lehetséges, hogy a többi *kodachi*, amiket nem mondhatunk remekműnek, egyszerűen csak eltűntek az időben és lehetséges, hogy nem csak „mesteri” darabok készültek. Érdekes, hogy a *hakizoe-kodachi* kifejezés is létezett, ami azt jelenti, hogy néhány *kodachi*-t úgy viseltek, hogy az övön függött éllel lefelé. A *haki* (佩 ぎ) előtag, azt jelenti, hogy – oldalsó / társ kardként viselték egy *honzashi*-hoz.

A probléma itt ismét a nagyon korlátozott bizonyítékbázis, és ez különösen igaz a *kodachi-koshirae* esetében.

De a legvalószínűbb, hogy a *kodachi*-t a 7. ábrán látható módon viselték, azaz egy egyszerű akasztó rendszerrel a formális és félig formális viseletekhez.

Ebben a tekintetben az egyik fő referencia a *Rai Kunitoshi* (来国俊) által aláírt *kodachi*, amelyet a *koshirae*-val együtt felajánlottak a **Futarasan-jinja**-jának (Tochigi prefektúra). (**Futarasan-jinja**: Shinto szentély Nikko-ban). Miként azt a szakértők feltételezik, a szerelék az eredeti pengéhez tartozik, vagyis nem csak a pengét jelölték meg **kokuhô**-nak, hanem az egész pengét a hozzátartozó szereléssel. (**Kokuhô**: Nemzeti kincs). A *koshirae*-t *hirumaki* stílusban készítették, ami azt jelenti, hogy a markolatot és a *saya*-t spirálisan bőrrel burkolták be, melyet feketére lakkoztak. A szerelékek *yamagane* stílusúak. A *tsuba* pereme, a *seppa* és a *kabutogane* aranyozott. A két *ashi* (akasztó) közé eső területen egy vörös-lakk felirat van: „*Kishin-tatematsuru Kaneko Genchû + kaô*”. Tehát feltételezzük, hogy ez a *Genchû* volt az, aki felajánlotta a kardot a szentélynek, és hogy ő volt a *Kaneko Tôdayû* család egyik őse, akik később a szentély egyik irodáját vezették. Nagyon érdekes történelmi darab, de túl egyedülálló ahhoz, hogy következtetéseket lehessen levonni a *kodachi* megjelenéséről általánosan.

8. kép: *kokuhô*, *kodachi*, *mei*: „*Rai Kunitoshi*”, *nagasa* 54,4 cm, *sori* 1,67 cm, *motohaba* 2,3 cm, *sakihaba* 1,4 cm, *shinogi-zukuri*, *iori-mune*, nagyon sűrű és finom *ko-itame ji-nie*-vel, *suguha*-val *ko-nie-deki*-ben egy meglehetősen szűk *nioiguchi*, *ko-ashi*, *sunagashi* és *kinsuji*.

9. kép: *kokuhô*, *kuro-urushi hirimaki tachi-koshirae* (黒漆蛭巻太刀拵), teljes hossza 88,8 cm.

Remélem, hogy tisztességes betekintést sikerült átadni az oldalsó kard, a *wakizashi* hatalmas világába.

Original Source: <https://markussesko.com/2015/08/11/the-wakizashi>